

Sygnatura akt **VIII Gz 376/18**

POSTANOWIENIE

Dnia 8 listopada 2018 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie, Wydział VIII Gospodarczy,

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Górską (spr.)

Sędziowie: SO Patrycja Baranowska

SO Anna Górnik

po rozpoznaniu 8 listopada 2018 roku w S. na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa Zakładu Produkcyjno-Usługowego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w B.

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanej na postanowienie Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie z 25 kwietnia 2018 roku, sygn. akt X GNC 2893/17

postanawia:

I. oddalić zażalenie;

II. zasądzić od pozwanej na rzecz powódki 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem kosztów postępowania.

Anna Górnik Agnieszka Górską Patrycja Baranowska

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie 13 listopada 2017 r. wydał w postępowaniu nakazowym nakaz zapłaty (sygn. akt X GNC 2893/17). Dnia 1 lutego 2018 r. powódka złożyła wniosek (k. 32) o zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania zabezpieczającego prowadzonego na podstawie ww. nakazu zapłaty w kwocie 744,94 zł oraz kosztów zastępstwa w postępowaniu zabezpieczającym – 600 zł. Wraz z wnioskiem przedłożyła postanowienie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie M. J. z 9 stycznia 2018 r. (KM 3278/17).

Postanowieniem z 25 kwietnia 2018 r. (k. 54) Sąd Rejonowy zasądził od pozwanej na rzecz powódki 1.344,94 zł tytułem kosztów postępowania zabezpieczającego. Podstawę prawną rozstrzygnięcia stanowił art. 492 § 1 w zw. z art. 745 k.p.c. Przedłożone przez powódkę postanowienie potwierdzało poniesienie przez powódkę kosztów w kwocie 744,94 zł. Postanowienie to stało się prawomocne 23 stycznia 2018 r., więc powódka dochowała dwutygodniowego terminu na zgłoszenie wniosku o zasądzenie kosztów postępowania. Oprócz ww. kwoty na rzecz powódki podlegała również zasądzeniu kwota 600 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika, ustalona na podstawie § 8 ust. 1 pkt 7 w zw. z § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804 z późn. zm.; dalej: rozporządzenie).

Na powyższe postanowienie zażalenie (k. 61) złożyła pozwana, wnosząc o uchylenie zaskarżonego postanowienia i zasądzenie kosztów procesu. W uzasadnieniu wyjaśniła, że żadne postępowanie zabezpieczające przeciwko niej nie

toczyło się i nie doszło do zajęcia jej rachunku bankowego. Wierzytelność powódki wynikającą z nakazu zapłaty zapłaciła dobrowolnie 18 grudnia 2017 r.

W odpowiedzi na zażalenie powódka wniosła o oddalenie zażalenia i zasądzenie kosztów procesu. Wyjaśniła, że postępowanie zabezpieczające toczyło się na podstawie wniosku złożonego przez nią w dniu 29 listopada 2017 r., a o jego wszczęciu powódka została powiadomiona pismem z 5 grudnia 2017 r., które – zgodnie z treścią – było przesłane także pozwanej. Pozwana zapłaciła wierzytelność wynikającą z nakazu zapłaty już po wszczęciu postępowania zabezpieczającego. Postępowanie zostało umorzone na skutek poinformowania komornika sądowego przez powódkę o otrzymaniu zapłaty.

Sąd zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Jak trafnie zauważył Sąd pierwszej instancji wydany w sprawie nakaz zapłaty, zgodnie z art. 492 § 1 k.p.c. stanowią tytuł zabezpieczenia, na podstawie którego powódka mogła zainicjować wobec pozwanej postępowanie zabezpieczające. Powód może domagać się od pozwanego kosztów postępowania zabezpieczającego, gdy wydany w sprawie nakaz zapłaty stanie się prawomocny (zob. uchwała Sądu Najwyższego z 22 września 1995 r., sygn. akt III CZP 117/95, LEX). Podstawą wniosku wierzyciela jest w tym przypadku odpowiednio stosowany art. 745 § 1 k.p.c., według którego o kosztach postępowania zabezpieczającego sąd rozstrzyga w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie, a o kosztach postępowania zabezpieczającego później powstałych rozstrzyga na wniosek strony. Wniosek taki, zgodnie z art. 745 § 1 k.p.c., należy złożyć w terminie 2 tygodni od uprawomocnienia się postanowienia komornika sądowego o ustaleniu kosztów postępowania zabezpieczającego.

Pozwana w zażaleniu negowała, aby powódka skierowała wobec niej postępowanie zabezpieczające. Niemniej, z przedłożonego do akt sprawy postanowienia Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie M. J. z 9 stycznia 2018 r. (KM 3278/17) jednoznacznie wynika, że takie postępowanie było prowadzone. Dodatkowo powódka wraz z odpowiedzią na zażalenie przedłożyła wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego i załączników, a wniosek ten jest opatrzony prezentatą kancelarii ww. komornika sądowego z datą 29 listopada 2017 r. (k. 76). Oprócz tego złożyła zawiadomienie o wszczęciu postępowania datowane na 5 grudnia 2017 r. (k. 80), z treści którego wynika, że stosowne pismo zostało przesłane również pozwanej („Adresat oryginału: (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością [...]” – k. 80v).

Podkreślenia wymaga, że postanowienie komornika sądowego z 9 stycznia 2018 r. o umorzeniu postępowania zabezpieczającego oraz ustaleniu jego kosztów jest dokumentem urzędowym w rozumieniu art. 244 k.p.c., wobec czego korzysta z domniemania autentyczności i prawdziwości, tj. stanowi dowód tego, co zostało w nim stwierdzone. Tym samym urzędowo poświadczona została wysokość poniesionych przez powódkę kosztów postępowania zabezpieczającego. Konsekwencją oceny ww. postanowienia jako dokumentu urzędowego jest to, że pozwana, jako strona zaprzeczająca prawdziwości dokumentu, obowiązana jest udowodnić swoje twierdzenie (art. 252 k.p.c.), czyli udowodnić, że stwierdzenie zawarte w dokumencie urzędowym nie odpowiada rzeczywistości.

Pozwana nie zaoferowała ani nie udowodniła, aby powyższy dokument był nieprawdziwy. Jedyne podnosiła, że postępowanie zabezpieczające nie toczyło się, nie został zajęty jej rachunek bankowy, a należność wynikającą z nakazu zapłaty zapłaciła dobrowolnie bezpośrednio powódce. Zgromadzony materiał świadczy jednak o czymś przeciwnym. Pozwana bowiem została wskazana jako adresat zarówno zawiadomienia o wszczęciu postępowania (k. 80v), jak i postanowienia z 9 stycznia 2018 r. (k. 49v). Nie wyjaśniła, z jakich względów powyższej korespondencji miałyby nie otrzymać. Natomiast skoro neguje dokonanie przez komornika sądowego zajęcia jej rachunku bankowego, to mogła tę okoliczność wykazać odpowiednimi dokumentami pochodzącymi od banku, który prowadzi jej rachunek bankowy. W tym zakresie pozwana nie przejawiała żadnej inicjatywy dowodowej.

Tytułem kosztów postępowania zabezpieczającego należało zatem zasądzić 744,94 zł tytułem ustalonych przez komornika kosztów postępowania. Również przyznane przez Sąd pierwszej instancji wynagrodzenie pełnomocnika

procesowego w kwocie 600 zł jest prawidłowe w świetle § 8 ust. 1 pkt 8 w zw. z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804 z późn. zm.; dalej: rozporządzenie).

Mając powyższe na względzie zażalenie na podstawie art. 385 w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. należało oddalić.

Oddalenie zażalenia skutkuje oceną, że pozwana w niniejszym postępowaniu przegrała i spoczywa na niej obowiązek zwrotu kosztów poniesionych przez powódkę (art. 98 k.p.c.). Koszty podlegające zwrotowi na rzecz powódki wynoszą 120 zł (§ 10 ust. 2 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 2 rozporządzenia).

Anna Górnik Agnieszka Górńska Patrycja Baranowska

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

- (...)

- (...)

3. (...)

(...)

KARTA KWALIFIKACYJNA ORZECZENIA

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

.....